

AQUELLA OLOR A ROSES SALVATGES

De petits fèiem castells de sorra a la platja

i ara de tot en fem muntanyes,

recordo aquelles nits fredes assegut al teu costat,

però tot passa, els riures ara es converteixen en plors i em cremen per dins.

Puc sentir com estic atrapat dins teu, i no en puc sortir,

les teves mans de les meves s'escapen,

de la teva veu només en sento un refilar.

La teva mirada la perdo en l'infinit,

espero trobar-la en tu al negre món que ens espera junts

però... jo, només penso en aquella olor a roses salvatges.

Berta Nardi

1r ESO